

[Holger Eriksen.]

kun de ekstraordinært store fortjenester vil blive ramt deraf. Det er en kendsgerning, at den såkaldte lille mand altid vil blive skubbet foran, når det drejer sig om at varetage de stores interesse. I dette tilfælde er de store forstået på den måde, at det er dem, der tager de kæmpemæssige fortjenester hjem, som de ikke har rørt en finger for at fremkalde; men hverken den lille mand, der sidder med en almindelig villa, eller den større ejendomsbesidder vil komme til at betale en øre, hvis den værdistigning, der konstateres for deres ejendomme, ikke i rigt mål overstiger det, som jeg vil kalde den almindelige prisstigning, selv om de pågældende moralsk heller ikke har nogen ret til denne. Her er der grund til at erindre, at enhver fortjeneste, den enkelte opnår, må udredes af andre. Det er disse andre, den væsentligste del af befolkningen, man har tænkt på ved disse lovforslag.

Når priserne på jord drives i vejret og stigningen helt og fuldt tilfalder skødehaveren, er det ikke udtryk for ejendomsret, men derimod for, at skødehaveren tilegner sig andres værdier. Det er altså kun de virkelig store fortejenester, der bliver ramt — og for øvrigt ikke særlig hårdt. På den anden side er der ikke fra oppositionen stillet noget alternativ; ikke så meget som et ændringsforslag er fremkommet fra den side, og det vil altså sige, at vil man inddrage en del af den samfundsskabte grundværdistigning, er det lovforslag, der nu står for vedtagelse, den eneste mulighed.

Med hensyn til ophævelsen af bondegårdsbestemmelsen, den bestemmelse, der hidtil som en beskyttende kåbe har hvilet over de mest emsige grundspekulanter, må det desværre indrømmes, at den ikke får praktisk betydning for indeværende skatteår for de landbrugs- og gartneriejendomme m. v., der som følge af vedtagelsen af 5. april er fritaget for at svare grundskyld til staten og grundstigningsskyld.

Man har derimod talt om, at bestemmelsen om ophævelsen for de landbrugsejendomme,

der handles til mere end 75 pct. af vurderingen, vil ramme mange egentlige landbrug. Det kan formodentlig ikke gælde, når vi er kommet efter den 13. almindelige vurdering, altså for året 1965-66. Hvis man derefter for en almindelig landbrugsejendom inden for byudviklingsområderne opnår mere end 75 pct.s forhøjelse, kan man nemlig gå ud fra, at enten har vurderingen i 1964 været forkert, og i så fald bærer ejeren en væsentlig del af ansvaret derfor, fordi han kunne have anmodet om at få sat den højere, eller også er ejendommen behæftet med så store venteværdier, at køberen har fundet det hensigtsmæssigt at betale mere, end ejendommen havde udsigt til at kunne forrente ved landbrugsmæssig udnyttelse, og i så fald er det kun rimeligt, at der skal betales skat af den værdi, købesummen er udtryk for.

Tilbage bliver så skatteåret 1964-65. Der kører man endnu med den gamle vurdering som grundlag, og det tør vel ikke benægtes, at der i visse tilfælde kan være tale om betydelige ydelser; men hvad der skal ske til den tid, står endnu hen i det uvisse.

Den højtærede finansminister har forsikret udvalget, at han til efteråret vil fremkomme med forslag om, hvilke ejendomme der inden for det nævnte område vurderingsmæssigt skal behandles som egentlige landbrugsejendomme, og hvilke der skal behandles på anden måde. Det er rimeligt, at der må en dyberegående undersøgelse til, men der er ingen risiko for, at disse undersøgelser vil give et resultat, der går legitime interesser for nær.

Desværre er der syndet meget på det område, der vedrører grundværdistigning — ikke i retning af, at man har taget for meget, men tværtimod i form af, at man har ladet dem, der tog fantasispriserne hjem, gøre grin med borgerskabet. Der er i befolkningen stærk stemning for, at der her må gøres noget effektivt. Derfor nærer jeg ingen tvivl om, at vedtagelsen af de to lovforslag vil blive hilst med glæde af den overvejende del af den danske vælgerbefolkning.